ANAYASA MAHKEMESİ BAŞKANI MAHMUT C. CUHRUK'UN AÇIŞ KONUŞMASI

Sayın Cumhurbaşkanım,

Anayasa Mahkemesi'nin 27. Yıldönümü törenini yine yüksek huzurlarınızla açmış olmaktan duyduğum müstesna memnuniyeti ifadeyle sözlerime başlamak istiyorum.

Yıllardır, Kuruluş Günü etkinliklerimize onur vermeniz, Anayasa Mahkemesi mensupları olarak bizleri ziyadesiyle mutlu kılmaktadır. Bu lutufkâr ilginize şahsım ve çalışma arkadaşlarım adına şükranlarımı arzederim.

Yasaların, Anayasaya uygunluğunun denetimi temel işlevi yanında, siyasi partilerin mali denetimlerini yapmak, bunlar aleyhine açılan kapatma ve ihtar davlarına bakmak, milletvekilliği sıfatının düşmesine, yasama dokunulmazlığının kaldırılmasına ilişkin Türkiye Büyük Millet Meclisi kararları aleyhine yapılan itirazları incelemek ve Yüce Divan sıfatıyla bazı devlet görevlilerinin görevlerine ilişkin suçlarından dolayı yargılamalarını yapmakla görevli olan Mahkememiz, 1961 Anayasası'nın 145 ve bunu izleyen maddelerinde yer alan esaslara, 22 Nisan 1962 tarihli ve 44 sayılı Kanuna göre kurulmuş, daha sonra 1982 Anayasası ve 10 Kasım 1983 tarih 2949 sayılı Kanun ile eskisinden kısmen farklı sayılabilecek bir yapıya sahip kılınmıştır.

Üyeleri, kooptasyon yolu ile bazı Anayasal kuruluşlarca seçilen Mahkemenin kuruluşu; üye seçimlerinin değişik tarihlerde gerçekleşmiş olması nedeniyle tedrici olmuştur. Bu nedenle de Kuruluş Günümüz, Mahkememiz Genel Kurulunca Anayasa Mahkemesinin Kuruluşu ve Yargılama Usulleri Hakkındaki 44 sayılı Kanunun Resmî Gazete'de yayımı günü olan 25 Nisan 1962 tarihi olarak kabul edilmiştir.

Bu Kuruluş Yıldönümümüzde Anayasa Mahkemesi'nin mensupları olarak bizleri gerçekten mutlu eden olay, Mahkememizin yeni bir hizmet binasına kavuşmuş olmasıdır.

Yeni binamızın geçmişi hakkında zaman zaman basında yer alan bazı yanlışları düzeltmek amacıyla kısa bir açıklamada bulunmak adeta kaçınılmaz olmuştur.

Genel İş Sendikasınca eğitim merkezi olarak yapımı düşünülen bu bina, kaba inşaatının ikmal edildiği bir dönemde Devlet Planlama Teşkilâtı Müşteşarlığı ihtiyacı için kamulaştırılmıştır.

İnşaatın ikmâli halinde binanın sözü edilen Teşkilâtın ihtiyacını karşılıyamıyacağının anlaşılması üzerine, 1982 yılında hizmet binası yapılması amacıyla Ulaştırma Bakanlığı'na tahsis edilmiştir.

Bu Bakanlık hizmeti için de, elverişli bir bina niteliğini taşımadığı kanısına varılan taşınmaz, o tarihlerde kendisine bir hizmet binası yaptırma hazırlıkları içerisinde bulunan Anayasa Mahkemesi'ne tahsis olunmuştur.

Kamulaştırmaya ilişkin işlemlerde usul ve yasalara uymayan bir cihet bulunmamaktadır. Kamulaştırma bedelinin arttırılması hakkında Hazine aleyhine açılan dava sonunda, davacı Sendika lehine hükmedilmiş bulunan meblağ da davacıya ödenmiştir. Kamulaştırma bilindiği üzere, malikin rızasına bakılmaksızın mülkiyeti nakleden bir hukukî kurumdur. Böyle bir hukukî işlem sonunda, kamu malı niteliği kazanmış olan taşınmazın, Anayasa Mahkemesi'ne tahsis edilmiş olmasında ne mahzur olabilir?

Herhangi bir hizmet için planlanan ve kaba inşaatı tamamlanmış olan bir yapının, plan tadilâtıyla Anayasa Mahkemesi gibi bir kurumun ihtiyacına cevap verebilecek hale getirilmesi kolay olmamış, bu durum bir yandan inşaatın ikmali süresini, diğer yandan da maliyetini önemli ölçüde arttırmıştır.

Sayın Cumhurbaşkanım,

Daima şükranla yadedeceğimiz ilgilerinizle yapımı ufak tefek eksiklikler bir yana tamamlanmış sayılabilecek binamıza yerleşmiş bulunuyoruz. Görünen eksiklikler inşaatı üstlenmiş bulunan Emek İnşaat Şirketi'nce kısa bir süre sonra tamamlanmış olacaktır.

7 - 10 Mayıs 1990 tarihleri arasında Ülkemizde yapılacak olan VIII. Avrupa Anayasa Mahkemeleri Konferansından önce hizmet gereklerine oldukça elverişli bir binaya kavuşmuş olmaktan gerçekten mutluyuz.

İnşaatın hızla bitirilmesi ve binanın Anayasa Mahkemesi'nin onuruna yaraşır bir biçimde tefrişi konusunda Başbakan Sayın Turgut Özal ile Bayındırlık ve İskân eski Bakanı Sayın Safa Giray'ın büyük yardımlarını gördük. Kendilerine huzurlarınızda teşekkürü, yerine

getirilmesi zevkli ve gerekli bir görev sayıyorum. Ayrıca, Bayındırlık ve İskân Bakanlığı yetkilileriyle, binamızın yapımını üstlenmiş bulunan ve süresinde inşaatı ikmal eden Emek İnşaat Şirketi eski ve yeni genel müdürleriyle, diğer yetkililerine ve başkaca emeği geçenlere içten teşekkür ve sevgilerimi sunuyorum.

Sayın Cumhurbaşkanım,

2709 sayılı Türkiye Cumhuriyeti Anayasasının yürürlüğe girdiği, 9.11.1982 tarihinden bu yana, altı yılı biraz aşkın süre içerisinde, Anayasa Mahkemesine açılan 201 davadan, 184'ü karara bağlanmıştır. Elde, 9'u iptale ve 8'i itiraza ilişkin olmak üzere 17 dava bulunmaktadır. Karara bağlanan 184 davanın, 37'si iptal ile sonuçlanmıştır.

Aynı süre içerisinde, siyasi partiler aleyhine açılmış olan kapatma, ihtar ve tespite ilişkin 21 davanın 20'si karara bağlanmış olup, bir dava derdestir. Bu konuda verilen kararlardan biri siyasi partinin kapatılmasına, 3'ü siyasi partiye ihtar yapılmasına ilişkin olup, diğer istekler red edilmiştir. Ayrıca siyasi partilerin, 1984, 1985, 1986 ve 1987 yıllarına ait kesinhesapları üzerindeki mali denetimler aralıksız sürdürülmektedir.

Anayasa Mahkemesi karara bağladığı bu davalar vesilesiyle, anayasanın çeşitli kuralları üzerine tekrar, tekrar eğilmek suretiyle bazı ilkeleri belirlemiş bulunmaktadır. Bunlardan önemli bulduğum bir kaçını vaktin müsaadesi ölçüsünde özet olarak arzetmek isterim.

Bilgilerinize sunacağım hususlar, Anayasa hükümlerinin yorumunda Anayasa Mahkemesinin benimsediği bazı yöntemler ile temel hak ve özgürlüklerin sınırlandırılmasını ve bilhassa son iki yıl içerisinde Anayasa Mahkemesi önüne oldukça sık getirilmiş olan konulara ilişkin bulunmaktadır.

Anayasa Mahkemesi, ileri batı demokrasilerinde geliştirilip, anayasa yargısında ölçü norm değerini kazanmış bazı esasları ve yorum yöntemlerini kendi uygulamasında da dikkate almıştır. Bu cümleden olarak Amerika Birleşik Devletleri Yüksek Mahkemesi'nce geliştirilen ve Alman Federal Anayasa Mahkemesi'nce de kabul edilen anayasaya uygun yorum ilkesini bir kararında, «...bir yasa hükmünün değişik yorumlara açık bulunması halinde anayasa ile bağdaşan ihtimale öncelik tanınması gerekir...» şeklinde benimsemiş ve uygulamasına da esas almıştır.

Anayasa Mahkemesi, kamu hürriyetlerine devlet müdahalesini sınırlamada hukuk devleti kavramından yararlanmıştır. Bu sınır Alman idare ve anayasa hukuklarına hakim olan «ölçülülük» ya da «oranlılık» ilkesidir. Konuya ilişkin olarak Anayasa Mahkememiz bir kararında, «...klasik demokrasiler temel hak ve özgürlüklerin en geniş ölçüde sağlanıp, güvence altına alındığı rejimlerdir. Kişinin sahip olduğu dokunulmaz, vazgeçilmez, devredilmez temel hak ve özgürlüklerin özüne dokunan ve tümüyle kullanılmaz hale getiren kısıtlamalar, demokratik toplum düzeni gerekleriyle uyum içinde sayılamaz. Özgürlükçü olmak yanında, hukuk devleti olmak ve kişiyi ön planda tutmak da bu rejimin ögelerindendir. Şu halde getirilen sınırlamaların Anayasa'nın 2. maddesinde ifadesini bulan Cumhuriyetin temel niteliklerine de uygun olması gerekir. Bu anlayış içinde, özgürlüklerin yanlızca ne ölçüde kısıtlandığı değil, kısıtlamanın koşulları, nedeni, yöntemi, kısıtlamaya karşı öngörülen kanun yolları hep demokratik toplum düzeni kavramı içerisinde değerlendirilmelidir. Özgürlükler ancak istisnai olarak ve demokratik toplum düzeninin sürekliliği için zorunlu olduğu ölçüde sınırlandırılabilirler. Demokratik hukuk devletinde güdülen amaç ne olursa olsun, özgürlük kısıtlamalarının bu rejimlere özgü olmayan yöntemlerle yapılmaması ve belli bir özgürlüğün kullanılmasını ortadan kaldıracak düzeye vardırılmaması...» gerektiğini belirleyerek temel hak ve özgürlüklerin sınırlandırılmasında Anayasa'nın 2 ve 5. maddelerinin fren olma işlevini açıkça ortaya koymuştur.

Anayasa Mahkemesi, 3086 sayılı Kıyı Kanununun denetimi sonunda verilen 25.2.1986 tarihli kararında, «...düzenleme eksikliklerinin Anayasa buyruğunun yerine getirilmesini engellemiş olması halinin Anayasaya aykırılık oluşturacağını» kabul etmiştir.

Anayasa Mahkemesi, yürütme organına yetki olma gücü veren Anayasa'nın 8. maddesindeki esasın, Anayasada gösterilen ayrık hallerle sınırlı olduğunu, yürütmenin klasik düzenleme yetkisini idarenin kanuniliği çerçevesinde sınırlı ve tamamlayıcı bir yetki olarak görmüş, yasalarla düzenlenmemiş bir alanda subjektif hakları etkileyen kural koyma yetkisi bulunmadığı sonucuna varmıştır.

Sosyal Devlet kavramını, yeni bir kararında; «...insan hak ve özgürlüklerine saygılı, onları koruyup güçlendiren, bireyin huzur ve refahını sağlıyarak güvenceye bağlayan, kişi ve toplum arasındaki dengeyi kuran, emek-anamal ilişkilerini sağlıklı bir biçimde düzenleyen, özel girişimin güvenlik ve kararlık içinde çalışması, gelişmesi için sosyal, ekonomik ve mali tüm önlemleri alan, çalışanların insanca ya-

şamasının, güçsüzlerin güçlülere karşı korunmasının gereklerini yerine getiren, toplumsal dengeyi ve kamu düzenini özenle gözeterek her alanda adaletli bir hukuk düzeni kurarak ve bunu arttırarak sürdürmeyi amaçlayan...» devlet olarak açıklamıştır.

Dış Ticaretin Düzenlenmesi Hakkındaki 2976 sayılı Yasa'nın 3. maddesinin iptali istemiyle açılan davada Anayasa Mahkemesi, «Anayasa'nın 167. maddesinin ikinci fıkrasının vermiş olduğu yetkiye dayanarak yasama organının dış ticaretin düzenlenmesini yürütme organına bıraktığını, Bakanlar Kurulunun Anayasaya uygun olmak koşulu ile bu konunun çerçevesini, genel esaslarını, temel yönlerini ve ayrıntılarını tümüyle düzenleme yetkisine sahip olduğu» görüşünü benimsemiştir.

Anayasa Mahkemesi, Tanıtma Fonu Teşkiline ilişkin 3230 sayılı Kanunun denetimi vesilesiyle verdiği kararda, tanıtma fonlarıyla yerine getirilmesi öngörülen görevlerin kalkınma planlarıyla ilgili ve mahiyetleri itibariyle bir yıldan fazla sürecek iş ve hizmetlerin tipik örneklerini oluşturduğu hususuna değinildikten sonra, «...belirtilen türde hizmetlerin gerekli kıldığı anında karar alıp süratle harcama yapma ve ek finansman sağlama zorluklarını giderebilecek, Bütçenin sınırlı ve kısıtlı olanakları ve kendine özgü bürokrasisi içerisinde çözümlenemeyecek yahut uzun sürede zorlukla çözülecek önemli sorunlara tez elden köklü ve kalıcı çözümler getirebilecek nitelikteki düzenlemenin Anayasa'nın 161. maddesinin üçüncü fıkrasında bütçe dışı harcama yapılmasına olanak veren «özel usuller» kapsamı içinde mütalaa edilmesi gerektiği» sonucuna varmıştır.

Vergi İdaresini Geliştirme Fonu ile ilgili olarak da, «...Vergi İdaresini Geliştirme Fonundan yapılacak harcamaların - kalkınma planlarıyla ilgili yatırımlar - veya - bir yıldan fazla sürecek iş ve hizmetlerden - olup olmadığı önem taşımaktadır. Gerek bu maddenin gerekçesinde, gerek maddenin dördüncü fıkrasında bu fondan yapılacak harcamaların «bina yapımı, satın alınması veya kiralanması, taşıt demirbaş alımı, otomasyon, eğitim uygulama, tanıtma çalışmaları gibi hizmetlerin gerektirdiği giderler ile vergi inceleme, yoklama faaliyetleri sırasında yapılacak harcamalar Maliye ve Gümrük Bakanlığı personeline görevleri nedeniyle daha verimli çalışmalarını sağlamak gayesiyle yapılacak ek ödemelerde kullanılacağı açıklanmıştır. Her ne kadar, beşinci beş yıllık kalkınma planı vergi idareleriyle ilgili 148 sıra sayısında, «vergi idaresi reorganize edilecek otomasyon arttırılarak mevcut personel ile daha etkili hizmet verilmesi sağlanacaktır.» hede-

fini öngörmekteyse de yukarıda sayılan hizmetlerin hiç biri 161. maddenin üçüncü fıkrasında sözü edilen nitelikteki hizmetlerden değildir. Aksine bu hizmetlerin hepsi yıllık bütçelerde tek tek belirlenen ve ödenek tahsisi mümkün olan harcamalar niteliğindedir. Bu nedenle, vergi idaresini geliştirme fonu kurulmasını öngören hüküm, Anayasa'nın 161. maddesine aykırı bir düzenleme getirmiştir» diyerek önceki görüşünü bazı noktalarda sınırlamış bulunmaktadır.

Anayasa Mahkemesi, yeni bir çok konularda evvelce kurduğu içtihatlarını geliştirip, yinelemiştir.

Sayın Cumhurbaşkanım,

Malumu Devletleri, insan haklarının gerçekten korunduğu ve yüceltildiği rejimler, çağımızda çoğulcu ve özgürlükçü demokrasilerdir. Bu rejimlerin, gelişip yerleşmeleri, getirilmiş olan yasal ve anayasal garantiler sistemi yanında; toplumun hukukun üstün gücüne inanmaları sayesinde mümkün olabilmektedir. Öte yandan, günümüzün gerçekleri ve tarihi deneyimlerimiz bize hukukun egemen olduğu demokratik sistemler dışında, insan haklarından ve temel özgürlüklerden bütünüyle yararlanabilmenin, sivil toplum sorunlarını bütünüyle çözümleyebilmenin mümkün olamıyacağını göstermektedir.

Demokrasiler sadece çoğunluk düşüncesine dayandırılamaz. Ve yine demokrasiler, iktidarın seçim yoluyla el değiştirmesinden de ibaret değildir. Demokrasi aynı zamanda katılma, hoşgörü ve özgürlük demektir. Bu bakımdan yerine göre çoğunluğun bazı isteklerini frenlemek gerekmektedir.

Günümüzde çoğulcu ve özgürlükçü demokrasiler yasal ve anayasal kimi güvenceler üzerine oturtulmuşlardır. Bu güvencelerden birini ve kuşkusuz en etkin olanını Anayasa Mahkemeleri veya aynı fonksiyonu yerine getiren benzer kuruluşlar oluşturmaktadır.

Anayasa Mahkemelerinin İkinci Dünya Savaşından sonra, Almanya ve İtalya'da ilk kez ve Avusturya'da yeniden kuruluşunda Nazi ve Faşist idarelerin geride bıraktığı deneyimler vardır. İspanya ve Portekiz'de bu Mahkemelerin kuruluşu diktatörlük döneminden sonra gerçek demokrasinin yerleştirilmesi iradesinin sonucudur. Bizde de durum çoğunluk diktasıyla demokrasinin yozlaştırılması düşüncesiyle izah edilebilir.

Bugün temel hakları, siyasi çoğunluğa «kanuna» karşı koruma düşüncesi, liberal Avrupa ortak kamu hukukunun kurucu unsurlarından

biri haline gelmiştir. Kanunun, hürriyetlerin en büyük güvencesi olduğu ve yürütme organından gelecek tehlikelerin önlenmesinin tek yolu bulunduğu görüşü çoktan terk edilmiştir. İnsan hak ve özgürlüklerinin, daha mükemmel biçimde korunabilmesi için, her türlü çabanın gösterildiği ve yeni garanti sistemlerinin araştırıldığı günümüz demokrasilerinde, kanun alanını genişletmek gibi bir amaçla anayasal garantilerin azaltılması, tercih edilebilecek bir yol görünümünde değildir.

Geride bıraktığımız yıllar içinde, Anayasa Yargısının, anayasa ve hukukun üstünlüğüne hizmeti derecesini takdir bize düşmez. Ne varki, anayasa yargısının bu noktadaki çabalarına, yasama ve yürütmenin destek olduğunu da söylemek güçtür.

Yasama Organı üyeleriyle, dışarıdan atanan bakanların Türkiye Cumhuriyeti Emekli Sandığı Kanunu ile İlgilendirilmelerine Dair 7.5.1986 günlü, 3284 sayılı Yasa ile Emekli Sandığı Kanununa Eklenen ek maddelerle getirilmiş olan emeklilik hakkı, Anayasa Mahkemesi'nce imtiyaz niteliğinde görülerek, iptal edilmiştir. Bir süre sonra aynı amaca yönelik olarak, Türkiye Büyük Millet Meclisi, 21.4.1988 günlü, 3430 sayılı Yasa'yı çıkarmış, bu yasada Anayasa Mahkemesi'nin 24.5.1988 günlü kararı ile ve aynı gerekçeyle iptal edilmiş. Keza, 1580 sayılı Belediye Kanunu'nun 93 ve 3030 sayılı Büyükşehir Belediyeleri Hakkında Kanun'un 9. maddelerinde öngörülen değişikliklerle görevlerinden alınmış belediye başkanlarının yerlerine İçişleri Bakanının teklifi ve Başbakanın onayı ile meclis üyelerinden birinin görevlendirilmesine ilişkin hükümler iptal edilmiş iken, iptal kararının Resmî Gazete'de yayımlanmasından bir hafta kadar önce kabul edilen Kanun Hükmünde Kararname ile aynı amacı gerçekleştirecek yeni bir hüküm yürürlüğe konulmuştur.

Anayasanın bağlayıcılığı ve üstünlüğü ilkesi yanında, Anayasa Mahkemesi'nin iptal kararlarının yaratacağı hukuki sonuçları bertaraf etme amacını güden bu tasarrufları tasvip etmeye imkân yoktur.

İptal hükmüne rağmen, milletvekillerine aylık tahsisi işlemlerinin, kararın Resmî Gazete'de yayımı tarihinden önce tamamlanmış olmasının emekli aylığına müstehak görünenler açısından kazanılmış hak oluşturacağı yolundaki görüşle ödemelere devam edilmesi, Anayasa'nın 153. maddesinin beşinci fıkrasının himayesinde olmayan bir husustur. Anayasa Mahkemesi'nin iptal kararının yürürlüğünü bir süre tehir etmiş olması, ödemelerin belli bir süre sonra kesilmesi gerek-

tiği görüşünün sonucudur. Kamu Hukuku alanına giren bu konuda meseleyi kazanılmış hak kavramıyla izah da mümkün bulunmamaktadır.

Ülkemizde de, demokratik geleneklerin oluşturulması zamanı artık gelmiş ve hatta geçmektedir. Anayasa Mahkemesi kararının iptal ya da red şeklinde olan sonucunun, TRT ve basın yolu ile kamuoyuna duyurulmuş olmasına rağmen, uygulamaya geçmek için kararın Resmî Gazete'de yayımlanmasını beklemek ve bu arada Anayasaya aykırı olduğu saptanan kuralın uygulamasını sürdürmek, herhalde hukuka bağlı idarenin yapmaması gereken bir davranıştır.

Hukukun üstünlüğünün, yasama ve yürütmenin onur payı olmadan sadece yargı ile sağlanabileceğini düşünmek mümkün değildir.

Kuruluşumuzun amacı, mevzuatımızı anayasaya aykırı hükümlerden arındırmak olduğuna göre, bir anayasa değişikliğinde, dava hakkı ve koşulları yönünden daha etkin bir anayasa yargısı denetiminin sağlanması yolları aranmalıdır.

Sürekli bir biçimde ülkenin siyasal gündeminde tutulan anayasa değişikliği aşamasına gelindiğinde, temel hak ve özgürlüklerin en büyük güvencesini oluşturan, mahkemelerin bağımsızlığı ve hâkimlik teminatı esaslarını düzenleyen kurallar üzerine yeniden eğilmek suretiyle, hâkimlik güvencesini kemaliyle sağlıyamadığı çeşitli biçimlerde yetkili ağızlarca söylenen Yüksek Hâkimler Kurulu'nun, eskisine benzer yeni bir statüye kavuşturulması, kamu kurumu niteliğindeki meslek kuruluşları üzerindeki yoğun vesayet denetiminin, çağdaş demokratik esaslara uydurulması, işçi haklarına ilişkin sınırlayıcı hükümlerin kısmen yumuşatılması rejimimizin geleceği açısından yararlı olacaktır.

Sayın Cumhurbaşkanım,

Mahkememizin yasal işlevlerini yerine getirebilmesi için takdire şayan çaba gösteren çalışma arkadaşlarıma teşekkür borçlu olduğumu huzurlarınızda özellikle belirtmek isterim.

Çeşitli vesilelerle de ifade edildiği üzere, son derece önemli bir görevi üstlenmiş olan Mahkememizin, bu görevini kusursuz ve en mükemmel bir şekilde yapabilmesi, üyeliğin maddi ve manevi yönlerden fevkalâde cazip hale getirilmesiyle mümkündür. Mahkememiz raportörleri için de aynı özendirici imkânların sağlanmasını hizmetin başarısı ve selâmeti yönünden zorunlu görmekteyim.

Geride bıraktığımız yıl içerisinde Mahkememiz emekli başkan ve üyelerinden Sayın Lütfi Akadlı, Sayın Rifat Göksu, Sayın Asım Erkan, Sayın Ali Rüştü Aral, Sayın İhsan Ecemiş ve Sayın Ekrem Korkut ebediyete intikal etmişlerdir. Anayasa Mahkemesi'ne değerli hizmetler vermiş olan bu büyüklerimize Tanrı'dan Rahmet diliyor, şükran duygularıyla aziz anıları önünde saygıyla eğiliyorum.

Bu dönem zarfında emekliye ayrılmış bulunan Sayın Adnan Kükner beyefendiye değerli hizmetleri için teşekkürlerimi sunuyor, bundan sonraki yaşamında kendilerine sağlıklı, mutlu, uzun ömürler diliyorum.

Sözlerimi bitirirken, yıldönümü törenimizi onurlandıran, Zatı Devletlerine ve izninizle Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin Sayın Başkanına, Sayın Başbakana, Cumhurbaşkanlığı Konseyi'nin Sayın üyelerine, değerli konuklarımıza ve aziz meslekdaşlarıma derin saygılarımı sunuyorum.